

ІНФОРМАЦІЯ

Олександр Середюк (Волинь), організатор і учасник з Шаблевого бою, вчитель Бойового Гопака

Семінар з шаблевого бою на Волині

(вперше у козацькому краї)

«Береженого Бог береже, а козака - шабля», – говорить українська народна приказка.

Козака ніхто не уявляє без шаблі. Цей вид холодної зброї був найпоширенішим у козаків. Шаблю мали право носити лише козаки-лицарі.

Той, хто не пройшов випробування в бою чи у морському поході і сам собі не здобув зброю, не міг брати шаблю у руки. Шаблі надавали навіть більшу перевагу перед рушницею чи пістолем. Її називали чесною зброєю. До шаблі ставилися як до жінки, називаючи її «сестрицею». І вона має архаїчні корені, успадковані від пращурів, що пов'язано з традиціями первісних чоловічих військових громад, куди жінкам доступ був заборонений.

Волинь – край козацький, про що переконливо довів у своїй монографії почесний професор Волинського Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки Григорій Гуртовий.

Волинь – не тільки край козацький, – продовжив цю думку відомий дослідник козацьких бойових мистецтв, засновник і Верховний Вчитель Бойового Гопака Володимир Пилат, – а й є **прабатьківщиною Бойового Гопака** (Див. Минуле і сучасне Волині і Полісся: Матеріали науково-практичних конференцій. Вип.36. – Луцьк: «Надстир'я», 2010. - С.10–17).

Тому і вирішила Волинська молодіжна громадська організація «Школа козацького гарту» організувати і провести обласний семінар з Шаблевого бою. Вперше на Волині майстер-клас з козацького історичного фехтування мав надати сам Президент Міжнародної федерації Бойового Гопака – Володимир Пилат. Щоб відкрити мистецтво володіння цією сакральною зброєю у спорткомплексі Військового ліцею з підвищеною фізичною підготовкою, два дні учасники обласного семінару мали змогу отримати навички фехтування однією та двома шаблями.

На теоретичних заняттях Верховний Вчитель дохідливо і дотепно розповів про особливості і переваги козацької шаблі перед іншою холодною зброєю, про духовний стан воїна, кодекс лицарської честі та розкрив інші теми козацької історії. А на практичних заняттях до пізнього вечора юнаки та дівчата, що прибули на семінар закріплювали здобуті знання. На семінар приїхали також побратими із сусідніх областей та федерації Бойового Гопака Рівного і Хмельницька, Вінниччини і Львова.

Прикро і соромно було за Волинь, яку представляли лише вихованці МГО «Школи козацького гарту» та декілька козаків-зимівників з фермерської Асоціації. І це при тому, що **шість** обласних громадських козацьких організацій зареєстровано нині у нашому краї. Шість отаманів-генералів з широкими лампасами збираються щороку у козацьке коло. Ніхто з них не направив, хоч з десятків своїх козаків для здобуття навичок цієї святою козацькою зброєю. Або все знають, або і знати уже не хочуть... Дивним стає і те, що в шкільній програмі визначено проведення змагань з «козацького гарту». Це влітку, після закінчення навчального року, щороку дітей збирають у лісі, на галявинах і в польових умовах проводять «козацькі забави». Конкурси пісень – це добре. Конкурси козацьких танців, варіння кулішу – ще краще. Але відсутність у проведенні таких важливих заходів у вихованні молоді конкурсів з козацьких єдиноборств – це уже свідоме (чи несвідоме) підміна самої ідеї процесу патріотичного виховання. Бо КОЗАК – це, перш за все, ВОЇН, а не артист, кашовар, танцюрист.

Так, де здобудуть навички вчителі і методисти з виховної роботи, щоб провести заходи згідно шкільної програми, як не на таких семінарах, що пройшов у Луцьку? На Волині, краю козацькому навіть федерації Бойового Гопака до цього часу не зареєстровано. Не має достатньо воїнів-козаків. Є лише «генерали».